

Ročník: 94

číslo: 51

21. prosince 2014

Cena: 8 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

EDITORIAL

Příběh nevinnosti

Jistý významný novinář před léty napsal: „Vánoce jsou tak jedinečnou myšlenkou, že je přijímá i většina nekřesťanů, a někdy si myslím, že tak činí ze závidosti. Jestliže jsou Vánoce výročním zjevení se Pána vesmíru v podobě bezmocného dítěte, tak je to docela důležitý den. Je to natolik překvapující myšlenka, že teologům, kteří někdy milují logiku více než Boha, je nepohodlná... Bud' je to vše podvod, nebo to je ta nejpravdivější věc na světě. Je to příběh velké Boží nevinnosti, novorozeněte, Boha v síle lidského těla. Je to tak dramatická událost, že pokud to není pravda, pak nic v křesťanství není pravda. Takže kdybyste ještě neměli všechny nákupy a byli jste namočení v komercionalismu a vánočním šilenství, buďte v klidu... Příběh zůstává.“

Možná pocít'ujete stres nebo úzkost, tak častou součástí předvánočního shonu. Pokud ano, několik minut teď znovu přemýšlejte o zázraku Vánoc. Bůh sestoupil na zem jako dítě, aby se stal naším Spasitelem. Zaměřte se na toto poselství. Pomůže vám to zpomalit a zachovat si správný pohled na Vánoce. Tak tedy: Šťastné a veselé. -czka

Miloslava Izáková
VÁNOCE

Postáváme u jesliček,
potom letí oči vzhůru
k tónům, co se linou z kůru.
Více světla, více svíček

nejen v týdnu na Vánoce,
kdy jsou všichni k sobě milí.
Nechme také vřelost chvílí
na dny příští v novém roce.

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Zvon Mistra Jana

K uctění památky Mistra Jana Husa byl 6. prosince na pódiu u Betlémské kaple odlit mistrem zvonařským Michalem Votrubou z jihočeských Myslíkovic zvon „Mistr Jan“.

Zvon bude v příštím, jubilejním roce zavěšen na věžičce pražské Betlémské kaple. Dílo společně požehnali s modlitbou br. patriarchy naší církve dr. Tomáš Butta, bratr Michal z františkánského kláštera Panny Marie Sněžné a Mons. prof. Tomáš Halík.

Akce se zúčastnil starosta MČ Praha 1 Ing. Oldřich Lomecký a další hosté.

Na sponzorování díla se podílí naše církev, Arcibiskupství pražské i řada jednotlivců. Veřejnost mohla sledovat dění při odlévání zvonu i na

velkoplošné obrazovce. Odlévání doprovázelo hudební vystoupení slovácké muziky a tradiční výstava betlémů, pořádaná Ing. Blahoslavem Lukavcem a Jiřím Kubcem.

red

Zahájení Roku M. Jana Husa

Ve starobylých prostorech pražského kostela sv. Martina ve zdi byl v adventní podvečer 7. prosince ve slavnostním liturgickém duchu zahájen **Rok Mistra Jana Husa**.

Na setkání organizovaném naší Církví československou husitskou a Českobratrskou církví evangelickou bylo představeno jednoduché, ale výstižné logo tohoto nadcházejícího Roku a Husovských slavností a zazněly zde úryvky z Husova adventního kázání s reflexí synodního seniora Joela Rumla

a bratra patriarchy Tomáše Butty. Součástí byly také přímluvné modlitby a pozdravy hostů: představitelů Římskokatolické církve Miloslava kardinála Vlka a biskupa Františka Radkovského, předsedy ERC Daniela Fajfry, prorektora Univerzity Karlovy Jana Royta a starosty Městské části Prahy 1 Oldřicha Lomeckého.

red

Dětská radost ve vršovické Maně

Již tradiční návštěva Mikuláše, anděla a čerta proběhla v pátek 5. prosince ve vršovickém divadle Mana. Rozdělávání dárků předcházelo loutkové divadelní představení o betlémských událostech v originálním podání Vítě Marčíka ml. (Divadlo Já to jsem). Akci moderoval vršovický farář br. David Frýdl.

Dětská radost z představení i dárků byla převeliká. Děti byly nadšené, že si mohou na pódium vlézt a na dřevěné aktéry vánočního příběhu i hudební nástroje sáhnout. red

NAD PÍSMEM

„STANIŽ MI SE PODLE SLOVA TVÉHO“

David po mnoha střetech smí konečně přestat žít jako válečník. Ne na dlouho. Dny dočasného míru a pokoje chce naplnit jistě bohulibou a krále hodnou činností – výstavbou cedrového chrámu, kde by Hospodin mohl přebývat a být oslavován oběťmi. Bůh odpoví na Davidův záměr způsobem, který krále přivede k pokoře a chvále Boží dobroty a věrnosti. V královském úmyslu postavit chrám se projevuje touha vymezit Bohu pevně, ohraničené, neměnné místo ve světě, ne nepodobné sídlu krále. Bůh však Davidovi předloží prorockou vzpomínku na cestu z Egypta, příchod do zaslíbené země i její postupné obývání. Připomíná svoji věrnou osvozující blízkost, nejen izraelskému lidu na jeho cestě a v jeho četných zápasích, ale též v dosavadním životě Davidově: „Byl jsem s tebou, ať jsi šel kamkoli.“ (2 S 7,9a) Symbolem této Boží blízkosti, věrnosti jeho lidu na každém místě a v každý čas, je mnohem více právě schrána úmluvy a stan setkávání než cedrový chrám. Proti Davidově touze vystavět ve světě „Boží místo“ staví Bůh svoji „cestovní“, svobodnou a láskyplnou blízkost. S ohledem na ni je chrám spíše zna-

mením lidské nepřítomnosti Bohu, jak o tom svědčí Davidův potomek Šalomoun, který Bohu chrám vystavěl, ale vedle něj postavil chrámy i jiným božstvům.

Nikoli Šalomoun, ale jiný potomek Davidova domu, náš Pán Ježíš Kristus, ukáže u studny samařské ženě, jak mají lidé odpovědět na Boží svrchovanou blízkost: „Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ (J 4,23n) V tradiční bohoslužbě je tento postoj vyjádřen úvodními slovy modlitby díkůvzdání nad chlebem a kalichem vína (eucharistické modlitby): „V pravdě je důstojné a spravedlivé, abychom tě, Otče, v každém čase a na každém místě chválili a oslavovali skrze Ježíše Krista.“

Pravým znamením osobní Boží láskyplné blízkosti v našem světě není truhla, stan, dům, chrám, hrad, panská moc, síly trhu, zákony dějin ani cokoli jiného, než Imma-

Otče, chválíme tě,
že jsi otevřel Mariino srdce,
aby s důvěrou přijala tvé Slovo.
V jejím životě tak počal
život tvůj.
Otevři i naše srdce,
aby se v nás rozhojnila láska
tvého Syna Ježíše Krista
a přivedla nás k tobě. Navždy.
Prosíme tě o to v jeho jménu.
Amen.

J 1,26-38

nuel, „Bůh s námi“, náš živý Pán Ježíš Kristus v moci Ducha svatého.

David se stavby chrámu vzdá a otevře se Boží svobodné a láskyplné přítom-

nosti, Božímu úmyslu s ním: „Nyní tedy, Hospodine Bože, potvrď navěky své slovo, které jsi promluvil o svém služebníkovi a o jeho domě. Učiň, jak jsi promluvil.“ (2 S 7,25). David přijímá prorocké zaslíbení syna, jehož královský trůn bude „až na věky“ (2 S 7, 13.16), zaslíbení, které zcela mění perspektivu, výhled jeho života a uvádí jej do blízkosti Abra(ha)ma (srov. Gn 15,1-6). Bůh stanoví houně, nikoli Bůh chrámu se stane Davidovi pramenem naděje, životní proměnou, novým počátkem (srov. 2S 12,13).

Týž Bůh promluví k dívce Marii, aby jí zvěstoval podivuhodné narození syna, který se má stát v hlubokém slova smyslu novým počátkem, bodem obratu, návratu všeho stvoření k Otci. Podle svědectví evangelia dnešní 4. adventní neděle je početí Ježíšovo vyprávěno téměř jako příběh o chytré horáckyni. Ježíš z domu Davidova pochází i nepochází, v mnohem hlubším smyslu je totiž jeho původ v Otci, který s Marií a v ní s námi všemi jedná mocí Ducha svatého. I Marie k domu Davidovu nepatří i patří. Opustí své představy o tom, co má být, otevře se Božímu zaslíbení a přijme Boží vůli pro svůj život – i pro nás: „Staniž mi se podle slova tvého“ (L 1,38).

To je odpověď Davidova, počátek jeho královského domu (viz 2 S 7,25). Příběhem Davida i Marie nás dnes Pán vyzývá, abychom mu nevyhrazovali a neohraničovali místo, kde má bezpečně přebývat. Máme s pokorou objevovat jeho svobodnou přítomnost v celém našem životě i v dění našeho světa, prosit o ni, radovat se z ní, čerpat naději i důvěru pro svá rozhodnutí. Máme hledat Otcovu vůli pro nás i pro církev, do které nás z lásky ve svém Synu Ježíši Kristu svolal. Prosíme o to společně každou neděli: „Otče, učiň, abychom to již nebyli my, ale Kristus sám v nás a mezi námi.“ **PaK**

Z kazatelského plánu

Čtvrtá neděle adventní

Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel.

IZAJÁŠ 7,14

První čtení: 2. Samuelova 7,1-5.11-13

Tužby adventní:

2. Abychom na slavný příchod Kristův se připravovali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom pokání činili a po cestách Božích kráčeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, osvobod' nás od hříchů a daruj nám svou milost, abychom celému světu přinášeli tvou lásku! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 16,25-27

Evangelium: Lukáš 1,26-38

Verš k obětování: Žalm 132,8

Verš k požehnání: Lukáš 1,38

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, děkujeme ti za příslib spásy, který jsme přijali ve svátosti večere Páně. Ved' nás, ať naše spasení uvádíme ve skutek! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 203, 31, 209, 202

Vánoční stesk a naděje

Žijeme v době, která trpí rozpadem tradic a vše nové je záhy včerejší, nudné a dávno odžitě. Tradiční svátky přerostly do nové podoby, a ta je sekulární. Ze svátků se stávají všední dny volna, kdy se nic nemusí a každý si dělá jen to, co chce.

Sekulární člověk neumí přejít do svátečního času a myšlení. Neumí vstoupit z „rychlého času“ každodennosti a povinností do „pomalého času“ meditativního odpočinku. Neumí přeladit, neumí nehlídat hodinky a z „času profánního“ přejít do „času sakrálního“, kdy se čas nevnímá, ale přebývá se s Bohem, což bylo výsadou starých náboženství a poměrně nedávno snad i judaismu. Tomuto dnešního člověka nikdo neučí. Svátek, který integroval vesnici, vedl lidi

měst i městeček a probíhá pod nimi čilý obchodní ruch. Betlémy různých velikostí dotváří místy pozadí všeho dění, ale zaujmou spíše ztvárněním figurek či živým ponikem, na kterém se dá projet. Symbolika oslovuje jen málokoho a rozdíl v podání vánočního příběhu u Matouše a Lukáše umí vyjmenovat snad jen místní farář.

Přesto Vánoce žijí dál. Santa, který se ještě nedávno culil ze saní a jeho sobové vesele cinkali rolničkami, začíná být minulostí. Důraz je

opět pozvolna kladen na Vánoce „tradiční“ a „české“.

Ale co to znamená? „Tradiční“ a „české“ se hodně blíží tomu, co známe z německých nebo rakouských vánočních trhů. Doba vonícího punče, svařeného vína, trdelníků a různých stánků s baňkami i dárky je tady. Požehnaný to čas romantiky a myšlení na druhé!

Je patrné, že Vánoce smysl mají, a to i pro sekulárního člověka. Leč, jejich smysl je „přeznačen“. Naděje na život věčný, připomenutí narození toho, v kom Bůh přemohl smrt a otevřel nám smrtelným absolutní budoucnost, která už smrtí nekončí, se lokalizovala do křesťanských kostelů či modliteben, a nemůže z nich příliš ven. Naštěstí v čase Vánoc nejsou kostely a modlitebny prázdné.

Těžko si však představit, že by dnes sám Ježíš Nazaretský, navíc v čase „adventu“, posílal někoho výhodně nakoupit elektroniku nebo kufry jídla. Možná by při pohledu na současné vánoční běsnění pronesl: „Nechte mrtvé, ať pochovávají své mrtvé!“ a šel by nevzrušeně dál. Jeho věc je přece úplně jiná a jeho následovníci to vědí! „Království Boží se přiblížilo“ a vstup do něj vyžaduje proměnu, zásadní

proměnu myslí i konání. Je to šance pro všechny, kdo jsou ochotni slyšet a vzít tuto výzvu a naději vážně.

A nyní je ten čas! Takové je poselství vánočních svátků. **Jsou to svátky naděje, která pramení z Božího vstupu do dějin.** Bůh vkročil do času a prostoru a dal život tomu, kdo přes odsouzení lidmi a potupnou smrt prošel Božím soudem, na němž obstál. Narodil se za panování Heroda Velikého (r. 37-4 př. Kr.) a až do patnáctého roku vlády císaře Tiberia (r. 28 po Kr.) žil obyčejným životem galilejského Žida. Poté, co začal veřejně vystupovat, kázal nejvíce v okolí rybářské vesnice Kefar Nachum na severním břehu Genezaretského jezera, a to za panování tetraarchy Heroda Antipy (r. 4 př. Kr. – 39 po Kr.) v Galileji a Pereji, jenž dal zabít Jana Křtitele. Po krátkém působení, které vyvolalo nevoli náboženských autorit, byl Ježíš Nazaretský chycen a popraven ukřižováním na rozkaz prokurátora Pontia Piláta (r. 26-36) za velebného Kaifáše (r. 18-36 po Kr.). Tím to však překvapivě v jeho případě nekončí!

Ze svědectví na sobě nezávislých svědků, kteří tomuto svědectví přizpůsobili svůj další život (ač se jim nabízely i jiné životní varianty) a byli ochotni se vystavit i smrti, víme, že třetí den byl viděn jako zmrtvýchvstalý v novém těle (J 20,19). První svědky navíc prázdný hrob šokoval (Mk 16,8). Následně se ukázal Petrovi, Dvanáctce, Jakubovi, všem apoštolům, ale i více než pěti stům bratřím najednou (1 K 15, 3-8)! Jeho zvěst i poslání tím získaly zcela nový smysl. Jestliže vstal z mrtvých, musí být Mesiáš (Kristus), který otevřel cestu k Bohu a království Božímu. **Jeho život tedy nelze neznat, má paradigmatickou hodnotu a pro křesťany i svět je zdrojem naděje již téměř 2000 let!**

Podle životního příběhu Ježíše Krista může každý strukturovat svůj život a naději protáhnout až za horizont své vlastní smrti. Lidský život tedy může získat novou podobu a kvalitu, jak dosvědčili apoštolové a další svědkové! Vánoce jsou aktuální připomínkou narození toho, který neváhal nést nárok Boží vůle až do poslední chvíle a věřil, že jeho smrt bude mít význam pro druhé. U tohoto životního příběhu proto bezesporu stojí zato se pozastavit, v tichosti i radosti, a připomenout ho světu navzdory okolnímu ruchu a shonu.

Jiří Lukeš

do stejných míst, na návěs a kostelů, je minulostí. Dnešní člověk jej prožívá sám, doma, často u monitoru či obrazovky. Lidí a nároků okolí i společnosti má „plné zuby“, a proto prchá do azylu, který si sám našel a definoval. Egocentrická postmoderní společnost ani společné cíle nehledá, není to mravenišťe či úl. Je to svět dílčích „pravd“ a interpretací žijících vedle sebe. Nehodlá si nic odříkat a nemá ani v úmyslu odložit chvilkové potěšení či omezit spotřebu ve prospěch budoucnosti. Transcendentní horizont ustoupil do pozadí a platí jen tady a teď. Ze svátků pro takovou společnost nevyplývá téměř nic. Tradice jsou pro mnohé spojeny s autoritářstvím a co tedy s nimi? Jejich původní smysl je zastřen a radost a naděje se redukuje do chvilky nad rozbalenými krabicemi a potěšením z dobrého jídla a pití. Žádný nárok na vztah k bližnímu, natož k Bohu, do dalších dní roku neplyne. Přesto vánoční stromy zdobí náměstí

Dopis bratra patriarchy k vánočním svátkům

Anděl řekl pastýřům: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid.“

L 2,10

Sestry a bratři,

zdravím Vás v čase blížících se Vánoc. Obsahem biblického vánočního poselství, které zaznívá v křesťanských kostelích, v našich husitských sborech, domovech a na mnoha místech, je víra a úcta k Bohu, mír a pokoj mezi lidmi. Je to především láska, odpuštění vin, smíření a nový počátek. To všechno jsou skutečnosti, které nám přináší ten, jenž se pro nás narodil a byl vložen do betlémských jeslí. Každým rokem si to opět připomínáme a vždy na nás svědectví evangelistů dýchá novostí a jedinečností.

Vánoční Boží slovo obsahuje však ještě něco velmi podstatného. A tím je pozvání k radosti. Dokonce zde slyšíme o veliké radosti. Boží posel mluví k pastýřům, k izraelskému lidu, ale i k celému světu: „Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid.“

Život bez radosti by byl nesnesitelný. Radost, které není v životě příliš mnoho, velmi potřebujeme. Není možné žít stále ve sklíčenosti, strachu, obavách. A právě k vánočním svátkům radost neoddělitelně patří. Přejeme si přece navzájem „radostné Vánoce“. A na začátku jedné z vánočních písní se přímo zpívá: „Čas radosti, veselosti opět nám nastává“ (Zpěvník ČČSH č. 216).

Co je hlavním důvodem této nevšední vánoční radosti? Je to zasněžená poetická krajina? Jsou to překvapení přinášející dárky nebo bohatý středověký stůl? To všechno jsou jen vnější věci. To nejdůležitější je to, co nám říká Bible. Z Bible k nám zní radostné poselství o tom, že se narodil Ježíš Kristus, Pán a Spasitel. Svatý a mocný Bůh bere na sebe lidskou podobu a přichází do tohoto našeho světa. Přichází proto, aby svět a člověka zachránil a svou láskou promě-

nil. Při líčení betlémské události se v Bibli o radosti jen nemluví, ale svědkové Ježíšova narození ji skutečně zakoušejí a prožívají. Z Kristova narození se radovali mudrci z východu. O nich čteme, že jakmile spatřili vánoční hvězdu, zaradovali se velikou radostí (Mt 2,10). Radovali se také prostí betlémské pastýři, kteří zpívali u jeslí a chválili Boha. Naproti tomu se neradoval král Herodes a mocní v Jeruzalémě. Když se o narození Ježíše dověděl Herodes a celý Jeruzalém, velmi se znepokojil (Mt 2,3). Herodes tušil, že končí věk jeho nespravedlivé a kruté vlády.

John Stuart. www.stushieart.com

Jestliže mluvíme o lidské radosti, pak si musíme uvědomit, že existují její nejrůznější podoby. Je povrchní radost. Je dokonce i škodolibá radost, výsměch, zesměšňování. Je zde však i pravá hluboká radost, která je duchovním darem. **Lidská radost zpravidla dlouho netrvá, ale Boží radost je trvalá.** Pravá radost pramení z víry v Krista. To vidíme na pastýřích. Ale nemusíme zůstat jen u vánoční scény v Betlémě. Sledujeme-li celý Ježíšův život a jeho veřejné působení, pak poznáváme, že všichni ti, kteří se s ním setkali a uvěřili v něho, zakusili onu pravou hlubokou radost. Ať byli sebevíc hříšní, nemocní, přehlížení. Ten, kdo věří a jde v životě s Kristem, má stále důvod se radovat. Proto apoštol říká křesťanům, ať prožívají jakoukoliv dobu, těžkou i příznivou: „*Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!*“ (Fp 4,4). Jestliže žijeme skutečně z moci a síly evangelia, pak víme, že přes veškerou sklíčenost, trápení a smutek, bude radost tím posledním.

Ve vánočním čase jsme zváni k této pravé a hluboké radosti. Ať si ji neseme ve svých srdcích o letošních Vánocích i v dalších dnech nového roku. Vždyť stále platí Ježíšovo slovo: „*Vaše srdce se raduje a vaši radost vám nikdo nevezme*“ (J 16,23).

L. P. 2014

Tomáš Butta
patriarcha

Vánoční prosba o radost pro smutné

Pane Bože, děkujeme ti, že jsi nás pozval k radosti a my se můžeme radovat se všemi křesťany a lidmi dobré vůle z narození tvého Syna a našeho Vykupitele, Ježíše Krista. Děkujeme ti za tuto vánoční radost z evangelia, které zaznělo k pastýřům nad betlémskou krajinou, a kterou i my smíme prožívat. Uvědomujeme si, že mnozí lidé však v tomto čase nejsou šťastní a veselí. Je mnoho těch, kteří jsou naopak smutní a nešťastní. Mnozí na této naší zemi trpí a prožívají bolest. Myslíme na lidi, kteří žijí v oblastech, kde je válka, kde vládne nenávisť a zvěle. Na naší zeměkouli je mnoho lidí chudých, utlačovaných, nemocných, postižených. I v našem okolí žijí lidé, kteří se plně neradují, neboť jsou opuštěni, nemocní, zoufalí. Rozpomínáme se v těchto chvílích právě na tyto lidi. Prosíme, aby i tito lidé směli zakusit vánoční radost a setkali se s láskou a mocí Ježíše Krista. Dej, abychom se právě my stávali pro ně nositeli této radosti. Ať dokážeme druhým lidem přinášet radost slovem, vlídnou tváří i pomocí.

Amen.

Vánoce dnes

Vánoce mají mnoho pramenů. Jsou to prvky biblické, tradiční, religiozity pohanské, sekulární, etické, obchodní. Tak je tomu dnes, ale obdobně bylo před 25-30 léty, za války, v době I. republiky, za Rakouska... Jinak se slaví Vánoce v našem kulturním obzoru, jinak v prostoru Středozevního moře, jinak na území Palestiny... Nevidím jako zásadní věc, JAK se slaví, nýbrž ŽE se slaví.

To znamená, že velký příběh o Božím sklonění k člověku, jehož odpovědí je Mariino přijetí Boží vůle, být matkou Syna Božího nejmilejšího, Josefovo otcovské pečování v Betlémě i na útěku do Egypta, holdování pascvů jako základní složky národního hospodaření, klanění mágů či králů – to všechno stále oslovuje srdce, mysl a vůli člověka. Existuje snad jiný příběh, který by měl tak důsažné působení v širokých vrstvách? Já o takovém nevím. Myslím si, že VLIV VÁNOČNÍ HISTORIE JE DÁN TÍM, ŽE JDE O PŘÍBĚH MNOHOVRSTVENNÉ LÁSKY. LÁSKA JE UNIVERZÁLNÍ VZTAH NAPŘÍČ NÁRODY A ČASY. Je významným naší dějinné existence a sociálních

vazeb. Nikoli náhodou příběh knihy Genesis zpravuje, že prvním Adamovým činem, když se ocitl na zemi a v dějinném čase, je, že poznal svou ženu Evu a ta mu porodila syna Kaina. LÁSKA JE SKUTEČNĚ ZDROJEM ŽIVOTA. JE TAKÉ NEJZÁKLADNĚJŠÍ MOTIVACÍ.

Nejhlubší zásadní podobou lásky je láska Boží. Bůh tvoří svůj protějšek, člověk je stvořen k obrazu Božímu. Je tak jako Bůh osobností, která miluje, hledá protějšek, aby nebyl sám, má schopnost poznávat sebe jako bytost mezi kolébkou a rakví, chápe, co je spravedlivé jednání, a koná podle toho, doufá a vyhlíží, jak překonat svoji omezenost dílem, myšlenkou – ano, novým životem v metahistorické dimenzi. Pro člověka antiky a středověku, který dlouho stál pod vlivem antických filozofů Platona a Aristotela, vedla linka od Boha k člověku, od Božího zjevení v Bibli, v projevech zvěsti a liturgie. Naopak od člověka k Bohu vedlo mystické vytržení, spekulace, účast na svátostech nebo morální cvičení.

Moderní člověk – pod vlivem empirických filozofických škol – hledá setkání s konkrétní osobou. Tou je zejména v teologii po I. světové válce Ježíš, což trvá dodnes. Nedávno vyšla německá knížka *Zu früh ist jener Hebräer gestorben (Příliš brzo zemřel onen Hebrejec)*, která obsahuje výroky nejruznějších osobností dějin i současnosti o Ježíšovi.

V naznačeném ohledu moderního vnímání je osoba Ježíšova, zejména v univerzální situaci narození, velmi blízká. Židovský filozof Martin Buber zdůrazňuje Ježíšovo spojení příkazu lásky k Bohu a k člověku a vyvozuje pak filozofické důsledky: **Poznali jsme, že právě ono Ty, s nímž se člověk setkává u člověka, je totožné s tím Ty, jež k nám sestupuje od Boha a od nás vystupuje k Němu. O toto společné Ty – při veškeré vnější rozdílnosti – jde a šlo. Ono biblické sbratření lásky k Bohu a k člověku ve dvojím příkázání lásky k Bohu a k člověku vedlo náš pohled k transparentci Konečného Ty, ale také milosti nekonečného, jež se objevuje, kde a kdy se**

Elisabeth Bernetová
(Přeložil Zdeněk Svoboda)

OD ONÉ NOCI

Od oné noci
je nebe prázdné
život vyprchal
světlo se rozlilo

Od oné noci
je země plná
každá tvář
je plná tajemství

Od oné noci
se vstřícně na tebe dívá ON
v každé slze
v každém úsměvu

ON – pozemšťan jako ty

chce objevit (Das dialogische Princip, Heidelberg 1965).

SETKÁNÍ S MILOVANOU A MILUJÍCÍ OSOBOU MÁ ZVLÁŠTNÍ OČIŠŤUJÍCÍ SILU. PŮSOBÍ BEZPŘOSTŘEDNĚ A SPONTÁNNĚ KATARZI.

Současná psychologie si uvědomuje, že očišťující účinek má drama, mythus, také pravá a skutečná bohoslužba. Zejména pak ta, jež je tak exponovaná jako půlnoční bohoslužba o zrození Páně. Při takovém prožitku nemusí jít o náboženskou extazi, stačí, když se srdíčko zachvěje. Stačí, když si při společném štědrovečer-

ním jídle uvědomíme řetěz předků, pomyslíme na matku a otce s pokorou a láskou a pohladíme ženu i dítě. Stačí, když při rozdávání dáreků se nás dotkne nepatrný dáreček od dítěte, vhodný dárek od ženy. Malé krůčky od člověka k člověku mohou znamenat velký skok od člověka k Bohu.

Ve zpřítomnění lásky je trvalá síla vánoční zvěsti, která vstupuje do našich rodin, domovů i společnosti.

Zdeněk Kučera

Paul Weismantel
(Přeložil Zdeněk Svoboda)

ZRODIL SE SLOVO

Zrodilo se Slovo,
které Boha a člověka
nebe a zemi spojuje,
které pokoj
a přátelství tvoří.

Velebena buď Dítě
v němž Bůh sebe sama
nám daruje,
aby nás všechny zachránil
a vysvobodil.

Objevila se hvězda,
která i ty nejvzdálenější lidi
k jeslím vede
na dlouhých cestách
touhy.

Pochválena buď hodina
uctívání, v níž se
kolena sklánějí,
ruce spínají
a otevírají.

Požehnána buď slavnost,
k níž nás zve Bůh,
aby s námi slavil
tajemství svého vtělení
jakožto neustálé Vánoce.

Soutěž o tři knihy

Určitě snadno dokážete k prvnímu částem vět najít ten pravý konec. Tím získáte i správné pořadí písmenek do tajemky. Rádi bychom vás povzbudili, abyste nám své řešení posílali do redakce – na tři z vás čekají krásné knížky, mimo jiné i Komiksová bible, z níž v Cestě otiskujeme ukázkou. Pište nám na adresu redakce nebo mailem na jana.krajcirkova@ccsh.cz.

1. K divce jménem Maria byl Bohem poslán anděl Gabriel,...
2. Maria musela se svým mužem Josefem cestovat do Betléma,...
3. V Betlémě už nebylo nikde místo k přespaní,...
4. Přišla její hodina a porodila dítě,...
5. Pastýřům, kteří v té krajině hlídali stáda,...
6. Oznámil jim,...
7. Pastýři se vypravili do Betléma,...
8. Všem vyprávěli,...

- A...že se jim právě narodil Spasitel, Kristus Pán. (T)
- B...aby se dětátku poklonili. (E)
- C...protože probíhalo sčítání lidu a museli se tam dát zapsat. (P)
- D...co jim bylo o tom dítěti řečeno. (L)
- E...takže Maria s Josefem nocovali ve chlévě. (A)
- F...aby jí oznámil, že se jí narodil syn. (S)
- G...které uložila do jeslíček. (S)
- H...se ukázal anděl Páně. (I)

Nakreslila:
Ferdá Krajčířková

Řešení ze str. 2: 1. Potifar; 2. Penina; 3. Pinchas; 4. Pekachjáš, Pekach; 5. Šimon Petri; 6. Pilát Pontský; 7. Prochor, Parmén; 8. Pavel z Tarsu; 9. Priscilla

CESTA

Vánoční příběh

Jestlipak víte, děti, kolik už bylo napsáno příběhů o Vánocích? Já to vim přesně: tři miliony sedm set šedesát pět tisíc čtyři sta osmnáct. Nevěříte? Klidně věřte, protože tuto informaci jsem získala z opravdu důvěryhodného zdroje. Když jsem totiž přemýšlela, jaké poutavé a neopakovalo už něco, co napsal někdo jiný lépe přede mnou, rozhodla jsem se nic neponechat náhodě. Vypravila jsem se za vánočním skřítkem archivářem. To je skřítek, který ve svém archivu uchovává úplně všechna vyprávění, která se týkají Vánoc. Právě on mi řekl, kolik už jich je. A každý rok přibývají stovky dalších. Asi vás bude zajímat, kde se jeho archiv nalézá a jak se tam může člověk dostat. Pravda je taková, že nepotřebujete žádný dopravní prostředek a drahé jízdenky. Stačí, když večer, po ulehnutí do postele, pevně zavřete oči a soustředěně myslíte na to, že se potřebujete setkat s vánočním skřítkem archivářem. A za chvíli už stojíte před velikým domem uprostřed zasněžené zahrady. Návštěva v jeho království byla skutečně jedinečným zážitkem. Skřítek mě zavedl do rozlehlého sálu, plného vysokých polic, ve kterých byly pečlivě rozříděny a srovnány knihy, časopisy, sešity, videokazety, DVD, zvukové nahrávky... v různých jazycích, různých stáří, některé nákladné knihy byly zdobeny krásnými obrázky, jiné příběhy byly jen ve spěchu načmárané na list papíru.

„Jak se k vám příběhy dostávají?“ ptala jsem se. „To je úplně jednoduché. Myslím, že ostatní archiváři mi musí závidět, protože příběhy ke mně dorazí samy – vůbec se o to nemusím starat. Já je jen zapíšu do seznamu a uložím na správné místo.“

„Proč vlastně existuje tento archiv?“ ptala jsem se dál, zatímco jsem dychtivě listovala jednou knížkou. „Takových archivů je spousta,“ usmál se skřítek. „Například můj bratr sbírá všechny

příběhy o zvířatech – je jich tolik, že má k sobě ještě tři pomocníky. To já tu mám většíno roku docela klid, jen před sezonou je samozřejmě fofr. Moc lidí sem nechodí, ale občas někdo potřebuje něco vyhledat, co jinde v knihovně třeba nenajde. My jsme nejspolehlivější, protože u nás je jednoduše všechno.“

„A líbí se vám tahle práce?“ „Jistě, i když někdy si říkám, kolik toho už lidí naposali a vymysleli, a stejně je pořád ten první vánoční příběh nejlepší a nejkrásnější ze všech.“

„Věříte, že právě myslím na to samé?“ usmála jsem se. „Je tak prostý a jednoduchý, ale lidé jej budou pořád znovu a znovu číst, stále se k němu budeme vracet. A to je dobře.“

Poděkovala jsem skřítkovi za vřídlné přijetí a vrátila se domů. Nakonec jsem se rozhodla žádný nový vánoční příběh nevyvíjet. Vždyt stačí otevřít

Lukášovo evangelium, tam to všechno je. Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když

Pokračování na str. 2

Nakreslila:
Lucie Krajčířková

Modlitba

Hanka mi ukazovala jejich vánoční strom. A měli pod ním i moc hezký betlém. A pak se mi smála, když jsem jí řekla, že o Štědrém večeru tatínek četl evangelium a ráno jsme šli všichni do kostela. Že pryč přece žádný Ježíš není. Nevíš, proč slaví Vánoce, když jim z Betléma zbyl jen ten vůl a osel!

Z dětských modliteb,
sesbíraných Irenou Kuželovou,
kazaletkou Jednoty bratrské

Syrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davídova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davídova, aby se dal zapstat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se její dny a přišla její ho-

dina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinovala jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod stěchou..."
Přejí vám, děti, požehnané Vánoce plné krásných příběhů.

Jana Krajčířiková

Kdo je kdo?

Některé z následujících postav určité snadno poznáte. Ty ostatní si můžete najít podle odkazů na biblické texty v závorkách. Své řešení si zkontrolujte na str. 8.

1. Velitel faradonovy tělesné stráže, u kterého sloužil Josef poté, co jej bratři prodali do otroctví. Jeho žena se snažila Josefa svést - když ji však odmítli, křivě jej obvinila a Josef byl zavřen do vězení. (Gn 39,1)
2. Jedna ze dvou manželek Elkány, posmlouvala se té druhé - Chaně, že nemůže mít děti. Bůh však vyslyšel Chaniny prosby a narodil se jí Samuel. (1 S 1,2)
3. Syn krále Elfnu, spolu se svým bratrem Chofním pracoval v chrámu, počínali si však špatně, za což byli potrestáni - padli v boji s Pelišťeji. (1 S 1,3)
4. Další dva špatní izraelsí králové. (2 Kr 15,23-31)
5. První učedník, kterého si Ježíš vyvolil (spolu s jeho bratrem Ondřejem), z evangelii o něm známe řadu příběhů, stejně jako z jeho působení mezi prvními křesťany (Skutky). Napsal také dvě epistoly. (Mt 4,18-20)
6. Římský místodržitel, který na žádost židovské velerady odsoudil Ježíše k smrti. (Mk 15,1-15)
7. Dva ze sedmi prvňáčků. (Sk 6,5)
8. Dříve Saul, nejprve horlivý pronásledovatel křesťanů, po svém obrácení v Damasku se však stal neméně horlivým šířitelem křesťanské víry. Na svých misijních cestách založil mnoho křesťanských obcí i mezi pohany, kam také napsal celou řadu listů - epištol, které tvoří součást Nového zákona. (Skutky epištol)
9. Křesťanka, manželka Akvilvy, „Apoštol pohanů“ - předchozí biblická postava - se s nimi spřátelili v Korintě, žil u nich a pomáhal jim šít stany. (Sk 18,2-3)

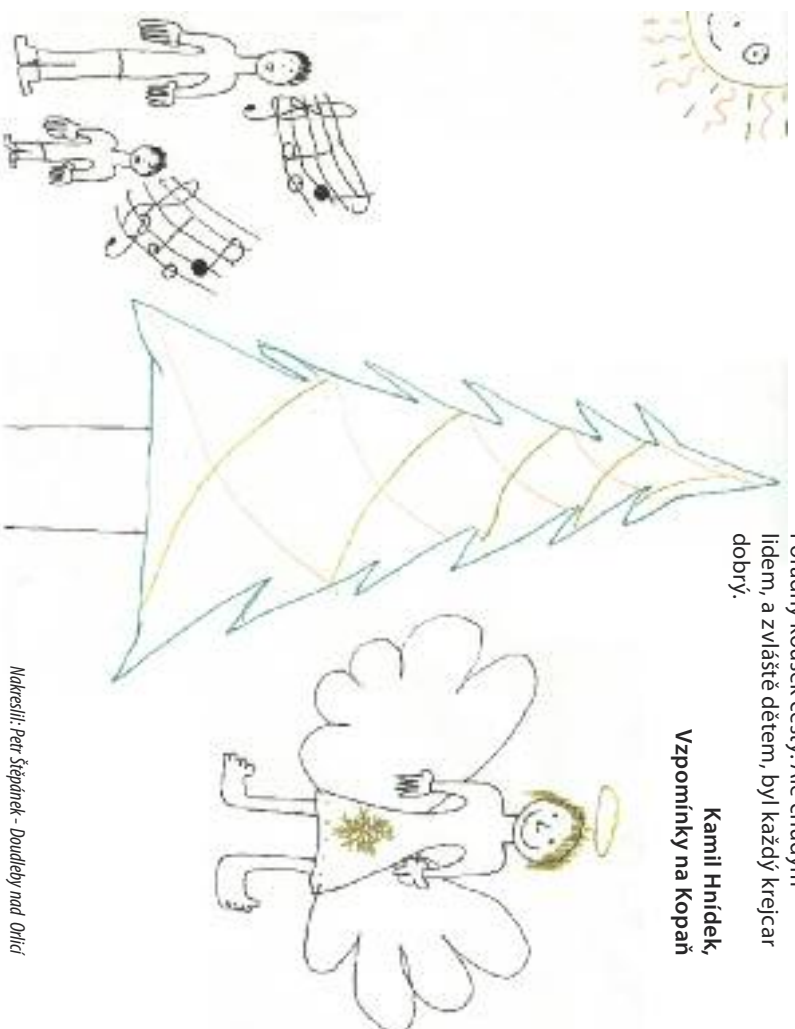
Nakreslila:
Lucie Krajčířiková

2

byval zavěšený v rohu nad stolem, a ten snad vsíval až do Hromnic. Často jsme naň z lavice pohlédaly a obdivovaly se ovečkám, pastýřům, těm králům a Boží rodině. Mně se ze všeho nejvíce líbil ten oslíček.
Na svátek sv. Štěpána chodivali koledníci, zpravila dva chlapci, a zpívali: „Koleda, koleda, Štěpáne, co to neseš ve džbáně, já to nesu kvasnice, budeme péct koláče. Koleda, koleda, Štěpáne, co to neseš ve džbáně, já to nesu koledu, upad jsem s ní na ledu, psi se na mě sběhli, koledu mně snědli!“

Jeden z chlapců nesl hliněný džbán, druhý pokladničku, šel-li sám, měl obě ruce zatížené. Ze džbánku vyčnívaly často kousky koláčů, v pokladničce hrkaly drobné peníze.
Někdy koledníci nepřišli. Bývalo u nás tolik sněhu napadaného, že cesty i cestičky po několik dní zůstávaly neprošápané, zvláště k samotám. Odkud koledníci bývali? Nevím přesně, ze Zásady asi sotva, možná z Držkova, ale spíše z Racič - to bývala velmi chudá obec - a jednou, vzpomínám, přišli až ze Štebrova nebo z Dupandy (nad Nábzli). Pořádný kousek cesty. Ale chudým lidem, a zvláště dětem, byl každý krejcar dobrý.

Kamil Hnídek,
Vzpomínky na Kopan

Nakreslil: Petr Štěpánek - Douleby nad Otlicí

7

Vánoce na Kopani

Pokud se pamatují, strojívaly jsme stromeček my děti samy, ten Ježíšek nepřinášel (kdež by se s ním vlekl až na tu samotu), pouze dary. Ty bývaly různé, zpravidla užitečné a potřebné věci, jako teplé „panákové“ kalhoty, punčochy, košile, zřídkakdy nějaká hračka. Jen jednou byl pod stromečkem houpací kůň, krásný, vycpávaný, s pěknou ohlívkou, vycpaným sedlem i se třmeny. Byl to dárek společný nám všem a sloužil nám pro radost po mnoho let.

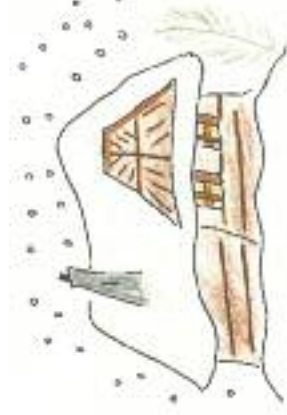
Na jeden Štědrý večer však nesním zapomenout. Bylo to za první světové války. Tatínek byl tehdy na vojně v nemocnici někde v Kadani nebo v Žatci. Byli jsme s maminkou samy, tak na stromeček nebylo ani pomýšlení.

K tomu všemu se měla otelit kráva Polda. Byl už večer, když mne maminka poslala honem k Šourkovům pro strýčka, který byl právě na dovolené, aby přišel k nám, neboť v sousedních domech nebyl žádný mužský doma, který by mohl pomoci při telení. Strýček se vypravil hned se mnou. Kráva přešlapovala, hodiny ubíhaly, už se chýlilo k půlnoci a kráva stále nic. Byla tehdy jasná, měsíčná zimní noc. Nevím proč, ale často jsme vytahovaly roletu na okně směrem k Zásadě a dívaly se tím směrem. Tu jsem pojednou uviděl, že od plchovského mostku jde směrem k rybníku v nezvyklou dobu nějaký člověk a nese něco na ramenu. Zavolal jsem ostatní a sledovaly jsme mužského, kam půjde. Ten pokračoval v cestě k rybníku a tu už jsme ho poznali: tatínek! Hned jsme mu vyběhly naproti přivítat ho. To byl Ježíšek! A za chvíli druhý! Maminka jenom pooděšla do chléva a už volala:

„Pojďte honem!“ Polda porodila krásné telátko. Když bylo v chlévě vše odbyto a tatínek s maminkou i se strýčkem se vrátili do světnice, ptá se tatínek, kdeže máme stromeček? Řekli jsme mu důvod, že bez něho jsme stromeček ani nechtěli, ale tatínek rozhodl, že stromeček mít musíme. No, dvakrát nám povídat nemusil. Hned jsme se vypravily do Žáduší (však jsme tam měly stromeček dávno vyhlédnutý) a dopustily se štedrovecerního hříchu: Uřízly smíček, donesly domů, zasadily do zahrádky (stojanu pro stromeček) a hned také stromeček přistrojily. Byl sice jen chudobně vyzdobený, ale přece jen byl! A to snad byl náš nejkrásnější Štědrý večer.

V normálních letech bývala k večeru na Štědrý večer „zemlbába“, již jsme říkali „houbovník“, protože houska byla položena rozsekanými sušenými, ale uvařenými houbami a nakrájenými jablky. Houbovník se zapíjel kafem nikoliv ze sbíraného mléka, ale z dobrého. Po večeru se krájela jablka, někdy jsme použili i ořechové skořápky a potichu si prozpěvovaly vánoční koledy. Na půlnoční mši, která se konala v Držkově, se z Kopané nechodilo, teprve druhého dne, na Boží Hod vánoční, jsme chodili buď do Držkova na „hrubou“ nebo v pondělí na „devátou“ do Zásady.

Na vánoční svátky se také pékávaly koláče a vánočky-štedrovnice a bochníky. Tyto měly vydržet až ke Třem králům a také vydržely, protože se po koláčích s omastkem do suchých bochníků (z koláčového těsta s hrozinkami) nikomu nechtělo. Mimo vánočního stromku nám tatínek každoročně připravil i betlém, který

Vánoční otázka

„Co dělali pastýři, když se vrátili od Ježíšek v Betlémě?“ ptá se bratr farář.

Eman to ví: „Ozdobili vánoční stromek.“

(Správnou odpověď najdete v Lukášově evangeliu v kapitole 2., ve verši 20.)

Z.S.

Zimní čas vánoční

Za oknem přibývá bělostné peří, hladinu křístálu jemný vánek čeří.

Tančí a třpytí se ve svítlu luny,

střechnýl chvějí se jak stříbrné struny.

Krajina čistá co panenská líce

jiskří a září jak vánoční svíce.

Hebounký poprašek zkréhlou zem halí,

stříbrným brokátem pokrývá v dálí.

Text i obrázek Jitka Vestřálová (Landová)
s poděkováním svému zemřelému manželovi

za povzbuzení při tvorbě ilustrací

Nakreslila: Johanka Kalenská - 7let

Komiksová bible

Iva Hothová, Andre Le Blanc (ilustrace)
váz., 800 s., 599 Kč

První ucelené české vydání snad nejpopulárnější verze Bible v komiksovém zpracování na světě. Od roku 1978 vychází ve stále nových vydáních a jazykových mutacích. Zahrmuje 233 biblických příběhů, zjednodušených, ale krásně vystihujících podstatu biblické zvěsti. Kniha je určena všem, již od nejmenších čtenářů. *Od října vám na ukázkou z této Komiksové bible, jež vyšla v Karmelitánském nakladatelství, přibližme příběh o Mojžíšovi.*

Novinka

Útok
2. Mojžíšova 16,11 – 17

ČASNE DALŠHO RANA JSOU LIDĚ UPIVENI - ZEMĚ
JE POKRYTA ČIŠTI ZVLAŠTNIM BĚLAVÝM.

Chanuka - svátek světla a radosti

V podvečer 25. dne měsíce kislevu, což je letos 16. prosince, zapalujeme první svíčku na chanukiji. Tehdy je předvečer osmidenního svátku světla a radosti, svátku Chanuka.

Tento pobiblický svátek se odvíjí od historické události znovuvysvěcení jeruzalémského chrámu po vítězství Makabejských roku 165 občanského letopočtu. O statečném boji židovských povstalců proti syrské okupační moci, která bránila v dodržování micvot a nutila Židy, aby se klaněli modlám, již bylo napsáno mnoho a každým rokem přibývají výklady svátků Chanuka. Výkladů je mnoho proto, že je to svátek bohatě naplněný významy a symboly.

Podle historiků je tato nám známá podoba slavnosti výsledkem diskusí učenců a její popularita se úzce pojí s rodinnou oslavou, již se nadšeně účastní zejména děti.

V dnešní době Chanuka časově i obsahově poněkud splývá s křesťanskými Vánocemi a spolu s nimi, zejména na Západě, podléhá všem komerčním tlakům.

Jako by právě Chanuka se svojí symbolikou světla byla nejsnáze přijatelná i pro nevěřící či nežidovskou většinou a moderní společnost. Bezpochyby esteticky působivý svícen a rodinná oslava spolu s jednoduchou historizující legen-

dou může podléhat globálnímu synkretismu a komerci mnohem snáze než jiné židovské tradice.

Snad i proto někteří židovští učenci pohlížejí na tyto svátky poněkud podezřívavě. Nejen, že se v posledních desetiletích slavení svátku Chanuka někdy stává vyprázdněným konzumním zvykem, ale také nelze nevidět „militantní“ a „pohanské“ souvislosti svátku. Legenda o zázraku, podle níž v obnoveném chrámě v Jeruzalémě vydrželo hořet malé množství oleje osm dní, pochází z Talmudu. Zde je pozornost záměrně obrácena ke svícnu jako k základnímu symbolu Chanuky, a to zřejmě proto, že v lidové židovské tradici bylo zapalování ohňů a lamp hlavním znakem zimní oslavy, která jistě měla co do činění se slunovratem. Talmudští učenci dodatečně vysvětlili a posvětili starou lidovou

V dnešní době Chanuka časově i obsahově poněkud splývá s křesťanskými Vánocemi a spolu s nimi, zejména na Západě, podléhá všem komerčním tlakům.

praxi tím, že ji spojili s historickou událostí zaznamenanou v 1. knize Makabejské. V této kronice se nikde nehovoří

o osmidenním zázraku s olejem, ale v první řadě je kladen důraz na znovuvybudování chrámového oltáře a na první oběť „podle Zákona“ (1 Mak 4,47-58). O osmi dnech slavnosti se píše jen v souvislosti s posvěcením oltáře. Ve starší podobě chanukové liturgie byl tedy kladen větší důraz na obnovu svatostánku než na zázrak s olejem a světly.

Chanuka až příliš připomíná pohanské zvyklosti a koneckonců oslavuje válečné vítězství a hrdiny, jejichž potomci se étosu Makabejských brzy zpronevěřili. Dávni židovští učenci si však s pohanskými prvky, rituálním přivoláváním vzdáleného slunce a s oslavou vojenské síly poradili tak, že naplnili prastarou univerzální symboliku i hasmonejský odkaz novým poselstvím. Jejich mys-

tický výklad spojuje světlo chanukiji se samotnou Tórou. Jako vidí světlo chanukijí rozzářené v oknech židovských domácností i okoloidoucích „pohané“ a mohou se těšit z jeho krásy a užitku, stejně tak osvětlují jasná slova Tóry, v nové době dokonce přeložená do národních jazyků, celý svět, jsou požehnáním všem národům. Olej chanukových lamp pak symbolizuje Mesiáše, který rovněž přináší nápravu nejen Židům, ale celému tvorstvu. Chanukija je tedy všelidským, ba kosmickým symbolem, krásným projevem židovského universalismu. Když budeme letos zapalovat chanuková světla, vzpomeňme na celé boží stvoření a přejme mu mír a světlo.

Věra Tydlitátová (blog.iDNES.cz)

ZLATÁ VĚTEV

Jmelí patří ke kouzlu Vánoc. Už pro naše dávné pohanské předky mělo odjakživa zázračnou magickou moc.

Vždyť přece ty zelené větvičky po čase proměnily svou barvu na žlutozlatou. Lidé věřili, že jim „zlatá větev“ přinese přízeň shůry, hojnou úrodu, zdravé potomstvo, štěstí... A tak čekali. Dali jmelí čas, aby zezlátlo.

My si dnes už často kupujeme ne to zelené jmelí, ale už předem „pozlacené“ (či – příroda, žasni – postříbřené). Bere me jmelí jeho kouzlo a tajemství. Příznačné znamení doby: Chceme dnes všechno rychle a hned. Jenomže rychle

můžeme letadlem k moři, hned lze přijmout esemesku od známého na druhém konci světa, ale obilí na chléb nám rychle nevyroste a posedět s přáteli tváří

v tvář nebo vychovat děti vyžaduje čas. Protože všechno pod nebem má svůj čas. Ten není v našich rukou. Ani si ho nepřidáme, ani ho neukrátíme. Neprodloužíme si život o píď, i kdybychom sebevíce chtěli. Vždyť ani nevíme, co s námi bude zítra.

Tohle naši předkové znali. A byli trpěliví. Čekali. To je ostatně jádro adventu. Oni (i my) jsme se dočkali příchodu Ježíše Krista. Proto slavíme Vánoce.

Až se budete pod jmelím líbat a přát si všechno „nej“, čekejte otevření budoucnosti a připraveni (jako skauti) přijmout, co život přinese více nebo méně pozlaceného. A nebojte se. Na nic z toho už přece nejsme sami.

Jana Šilerová

Advent Fráni Šrámka

Černý vrch mezi Smíchovem a Košířemi se bělal tmou, když jsem se blížil k domu, kde bydlel básník. Postál jsem chvíli u domovních dveří a pak stiskl tlačítko zvonku. Dveře se pootevřely. „Prosím vás, mohl bych hovořit s Místrem Šrámkem?“ dostal jsem ze sebe. „Ale on leží, je těžce nemocen,“ řekla paní se smutnými očima. Její slova mne zarazila. Chystal jsem se vzkázat básníkovi přání, aby se zotavil – přání neznámého, jež bude záhy zapomenuto. „Kdo jste a co jste si přál?“ zeptala se náhle paní. Představil jsem se jako učitel náboženství. „Pockejte, já se zeptám,“ řekla paní po krátkém zaváhání a odešla do šera chodby. Nebyl jsem připraven na setkání s nemocným. Prolétla mi hlavou vzpomínka na postavu dobrotivého kněze ve Šrámkově divadelní hře „Léto“. Paní mne uvedla do světlého pokoje. Na zdi u záhlaví lože visela Masarykova fotografie, tuším, na koni. Na loži blízko okna básník, vyhublejší, starší, než jak jsem ho znal z podobizen. Z ohlášení věděl, kdo jsem. Zajímal se o mé přesvědčení. Hovořil zvolna, s jistou námahou. „Věříte-li v Boha, držte víru vším, co máte,“ pravil. „Já ji nemám.“

Nevěděl jsem, co na to říci. Uvědomil jsem si své nedostatečné vybavení pro utěšování nemocných. Co povědět jemu, zjevně blízkému smrti a zřejmě neznámému jinému, věčné bytí? Rozmluva se stočila na básníkuv zdravotní stav. Fráňa Šrámek se mi svěřil, že ho trápí ateroskleróza, která zachvátíla jeho zrak, takže rozeznává poměrně dobře jenom za slunných poledních hodin.

Co můj vztah k literatuře, k poezii? Ulehčilo se mi. Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem přinesl k posouzení dvě básně. Mistr mne vybědl, abych mu je přednesl. Znal jsem je zpaměti:

**„Ó Pane, dej, když tvoje ticho zpívá,
ať ztichnu jako pěna mlčenlivá,
snem kolébaná nad mou hlubinou.“**

**Kraj věčných hvězd,
kam ani nedohlédnu,
kéž skrytou tůni prozáří až ke dnu,**

**než vody života mi uplynou.
Tmou pod břehy mé vědomí se hýbá.
Nechť pluje sítinou
jak bystrá ryba
a vníká stínem v kouty tajemné.**

**A každý pohyb, veliký a plný,
ať k tobě směřuje hrou drobné vlny,
jíž moje nitro stoupá nade mne!“**

**„Ó Bože, jsi-li moře pohyblivé
a z nekonečna zrosil's květy živé
hrou dešťů od dalekých pobřeží,**

**mne učí v horách zřídlem na úpatí,
ať voda má, než k břehům tvým se vrátí,
rty žíznivého zchladí, osvěží.**

**A je-li věčný oheň spjat
s tvým jménem
a chví se duhou v květu oroseném,
když ve dni prožívá sta slunných změn,**

**mne učí za večera broučkem světlým,
ať smutným zazářím,
než zhasna zetlím,
v prach země i v tvé světlo proměněn!“**

Básník naslouchal soustředěně. Když jsem skončil, řekl po chvíli: „Mohu vám říci, že váš verš zvoní.“ Slova povzbuzující; ale byly ty verše schopny nyní nejen zaujmout, ale i oslovit?

Odcházel jsem s pozváním k další návštěvě. Při zpáteční cestě jsem si v nejbližším knihkupectví koupil soubor, obsahující veškeré Šrámkovy básně, a doma začal pátrat po něčem, co by mi naznačilo nějaký básníkuv vztah k víře v Bo-

ha. Našel jsem ji, jedinou, onu báseň, kterou jsem znal ještě z gymnasia, ale od té doby ji už neviděl, neslyšel, zapomenul.

Asi za týden jsem se dostavil znovu. Tentokrát mne paní Šrámková očividně ráda uvedla do ložnice. Básník mne hledal očima. Po několika slovech pozdravu jsem přešel k věci: „Jak jste mi mohl říci, že nevěříte v Boha, když jste napsal tuto báseň?“ A počal jsem hovořit k básníkovi jeho vlastními verši:

**Po sněhu půjdu, čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou.
Vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplovou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až noční půjdu tmou.**

**Tu ztichnu tak, jak housle snící,
a malý náhle, dětinný,
a v rukou žmole beranici,
včarován v ticho mýtiny,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
svých slz až přejdu bystřiny.**

**Mír ovane mne, jakby z chléva,
kde vůl a oslík klímají,
světélka stříknou zprava, leva,
noc modrá vzlykne šalmají,
tu budu blízko již.
Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají.“**

(báseň *Prosinec*
ze sbírky *Splav*)

Básník slzel. Když se utišil, řekl: „Víte, já jsem vlastně po celý život bojoval o víru v Boha. Když jsem tu báseň psal, byl jsem jí nejbliž.“

„Jak je to s vaším bojem dnes?“ odvážil jsem se hlesnout. „Už nemám síl,“ pravil tiše, ale zřetelně.

Co se dělo v básníkově mysli? Nebylo možno dále pátrat. Odhodlal jsem se k závěru: „Až o vás budu hovořit, nebudu moci říci, že básník Šrámek věřil v Boha. Ale když jste napsal tu báseň, a po tom, co jste mi dnes k ní dodal, nebudu moci ani povědět, že v Boha nevěřil. Bude, myslím, správné dosvědčit, že Fráňa Šrámek byl člověk víru hledající.“

Básník pečlivě zkoumal má slova. „Ano,“ potvrdil, „tak to bude správné.“ Zanedlouho básník zemřel. Jsem přesvědčen, že dosáhl cíle a byl poznán pastýřem nejvyšším.

Miroslav Matouš

Čekám

Advent pryč, jsou Vánoce a hnedle Nový rok a o mně nikde ani ťuk! Ještě že bude brzo březem. To se aspoň všichni toho jména opijí. Kdože to jsem?

No přece Josef! Dokonce svatý Josef! No přece ten od Marie a od Ježíška! Adventně – vánočně proslulá postava. Aspoň vy, Pepíci, byste měli vědět, co to jméno znamená. Že to nevíte? Vždyť Josef je staré židovské jméno „Hospodin přidá“. No, mně Hospodin nadělil, ale lidi mi pak ubrali. Někteří. Ale abych jen nebrblal... Vždyť já mám ve svém rodokmenu taková esa jako Abraham, Izák, Jákob, král David (sice záletník, ale zase porazil Goliáše) a taky moudrý Šalamoun je můj předek! No, Josefové, kdo z vás to má?!?

Někteří sice tvrdí, že když mě zasnoubili s Marií, bylo mi už skoro devadesát, ale to jsou pomluvy. Na obrázcích mě vždycky vidíte jako zralého fousáče tak kolem čtyřicítky. Tenkrát už padesátník byl velekmet! Ne jako dneska. Zato Marie byla mladička a krásná. Kdybyste ji jen mohli vidět! Proto když mi svěřila, že čekáme dítě, byl jsem šťastný muž. Kdo by nebyl? Já vím, co si teď říkáte: Že nebylo moje, že to všechno bylo nějak jinak, že v tom byl jakýsi Gabriel a dokonce sám Hospodin a Duch svatý. Vím já?

Ty nejstarší zprávy však o mně mluví jako

o tátovi. To až později jako o pěstounovi. Měli jsme ostatně po Ježíšovi ještě kopy dětí. Víte, narození člověka je vždycky zázrak! A tajemství. Vždyť o tom musíte sami něco vědět: vy se rodíte dokonce i ze zku-mavky nebo náhradní matky, máte ultra-

John Stuart. www.stushieart.com

zvuk a znáte chromozom Y, anebo se už dokonce nerodíte vůbec! Přitom mít děti je radost. A tak jsme byli s Marií z té zprávy šťastni.

Pravda, nebylo to pro ni lehké jet v tom stavu do Betléma. Náš císařpán potřeboval sečíst lidi, aby věděl, kolik má vojáků a kolik daní může vybrat. Vždyť to znáte i dneska. Proto se Ježíš narodil v Betlémě

a ve chlévě. Šlo to všechno nějak ráz na ráz. Sotva jsme pro našeho novorozence sehnali aspoň jesličky se senem, začaly proudit davy lidí. Chudí, bohatí, králové, dokonce jeden mouřenín. A těch dárků! Já z toho byl celý tumpachový. Ničemu jsem nerozuměl. Ale moje Marie se vůbec nedivila. Tak se vám celá proměnila, jako by všemu rozuměla a bylo jí to jasné... No, znáte ženské a mámy. Než jsme se usebrali, práskl nás někdo Herodovi a my museli štandopede utíkat do Egypta. Takže se z nás stali emigranti a bezdomovci. To taky dneska znáte. Po čase jsme se přece jen vrátili do našeho Nazareta. Já byl tesař, a tak jsem i malého Ježíše tesařem vyučil. Řemeslo tenkrát mělo zlaté dno, snad je má i dnes. Chtěl jsem, aby Ježíš něco uměl, byl pracovitý, zdatný. Jako bych tušil, že to jednou bude potřebovat. Už jsem byl starý muž, když se náš Ježíš vydal na zkušenou do světa. Když začal působit jako kazatel, už jsem byl na pravdě Boží, ale šůry jsem to všechno sledoval.

Ostatně vy ten příběh dobře znáte a jak slýchám, mnozí jej i znovu prožíváte. Marie, ta s ním všechno prožívala, a její mateřské srdce mnohokrát bolelo, hlavně na té Golgotě. Jenomže Bůh si Ježíše vyvolil a vybral k úkolu nad-lidskému. Já, Josef, vím moc dobře, že když Bůh pošle, nic nenadě-láte. Musíte to přijmout a jít. Ale to už je jiný příběh.

Jana Šilerová

Není dárek jako dárek

Stalo se již v naší zemi tradicí, že s příchodem raných podzimních měsíců jsme my, potencionální zákazníci, atakováni více či méně agresivní reklamou a upoutávkami na zboží, které zkrátka musíme mít... i na splátky a bez navýšení. Ano, důvod je prostý. Vánoce.

Jakkoliv si kapitalismus s Písmem svatým mnoho rukou nepodá, Vánoce, ty Vánoce, jež jsme si zvykli vídat kolem sebe, ty mu zcela jistě přijdou vhod.

Musím přiznat, že jsem někdy z těchto upoutávek třeba ve vagónech metra při své cestě do práce poněkud rozpačitá, neboť když už mi má gramotnost dovoluje výrobek identifikovat, další popis specifikující vlastnosti a zejména údajné výhody, mě dokonale mate. Scénické režimy, kreativní filtry, multitasking, android... to je na mě zkrátka moc. Možná jsem příliš staromódní, možná jednoduchá, zcela jistě nej-

sem cool ani in, tedy taková, jakou by mě snad naše doba chtěla mít.

Ale v každém případě si nezoufám. Tyto Vánoce mi již nyní, s předstihem, přinesly jeden milý, hřejivý dárek, kterému rozumím a kterého si nesmírně vážím. A vám mimochodem také....

Možná jste si všimli, že se v našem časopise čas od času objevují kresby Johna Stuarda. Jeho práce jsem před časem objevila na internetových stránkách www.stushieart.com. Umělce, který pochází ze Skotska a je presbyteriánským pastorem, jsem tehdy oslovila s dotazem, zdali jeho kresby můžeme občas využít jako ilustrace k článkům v našem časopise. Pan Stuart napsal: „feel free to use any of the images“, a tak významné svátky jako Vánoce či Letnice i další příležitosti v našem listě provázely jeho pozoruhodné kresby. Nedávno jsem na zmíněných webových stránkách našla upozornění, že za užití obrázků se platí, a rovněž informaci, že po zaplacení pau-

šálního poplatku 40 USD mohou církve získat právo užívat tvorbu neomezeně. Autora jsem oslovila a na tomto řešení jsme se domluvili. Po dohodě v úřadu ÚR jsem mu poslala příslušné fakturační údaje a čekala na vyřízení. Jaké bylo mé překvapení, když tento skotský malíř odpověděl, že vše zvažil a žádné peníze nechce!

Díky Bohu za takové Johnny Stuardy, s nezištným srdcem a nadáním, které obohacuje zrak lidí nejen v jeho okolí, ale díky vymoženostem tohoto století (že by přece jen k něčemu byly?) jistě po celém světě...

A největší díky samozřejmě patří Bohu za Syna, kterého před dvěma tisíci lety umístil do betlémských jesliček a který je největším darem, který můžeme dostat. Nejen tyto Vánoce. Ukázal nám cestu, po které když půjdeme, získáme víc, než nám může dát ten nejšpičkovější smartphone s multitasking, Bluetooth 3.0 a Androidem Jelly Bean ...

kb

ANKETA

Český zápas pravidelně oslovuje statečné husitské ženy s otázkou „Jak by mohla CČSH více oslovit děti a mládež?“ Uvádíme další odpovědi.

• Krasava Machová, farářka v Zásnu-kách

Práce s dětmi a mládeží přináší obrovskou radost a naplnění. Člověk to zná už ze své vlastní rodiny. Vynaložený čas, úsilí a námaha časem přinášejí své ovoce. V naší vlastní rodině se starost a péče o děti předpokládá s naprostou samozřejmostí.

Dítě přece nemůže vyrůstat samo bez ochrany a pomoci. A jak je to v naší širší rodině církevní? Také by se dalo předpokládat, že starost o ty nejmenší je na prvním nebo předním místě. Ale budme k sobě upřímní: Je tomu tak i ve skutečnosti? Jdeme sami za Kristem takovým způsobem, abychom jako magnet přitahovali ostatní?

Na této prosté, ale v praxi velmi náročné cestě musíme začít vždy u sebe! Jsou naše vlastní děti vtaženy do díla církve? Vždyť matematicky přepočteno – geometrickou řadou by naše kostely ve své návštěvnosti musely praskat ve švech. A co – dle přirovnání učitele národů Jana Amose Komenského – naše „dílny lidskosti“?

Výuka náboženství, křesťanství či etické výchovy v českých školách předpokládá velkou dávku odvahy, statečnosti, sebezapření, umění být vždy a včas na potřebném místě a zaujmout správný postoj ve spojení seku-larizovaného světa a Božího díla. V dětech se teprve vztah k Bohu-Otci probouzí. Svou přirozeností jsou otevřené, velmi vnímavé, zvědavé. Samy o sobě by se o Pánu Bohu rády dozvěděly více. Ale působení ve školách je nejen vzájemná spolupráce s rodiči, učiteli a dětmi, ale také stálý zápas o to, aby výuka vůbec mohla probíhat, aby vedení školy bylo příznivě nakloněno, zdejší kolegové zaujímal tolerantní postoj, rodiče byli vstřícní... A pak teprve dojde řada na samotné děti. Počítat a číst musí umět každý. To je přece v životě potřeba. Ale co takový Bůh nebo Kristus může říci dítěti? V lepším případě – ať se rozhodne samo, až vyroste. A máme vymalováno! Jak najednou všem sdělit, že křesťanství a víra dávají správný pohled na samotný život a jeho opravdové hodnoty? Že vkládají do srdce radost, která pramení z vděčnosti za samotnou existenci,

z poznání pravého smyslu života, z vědomí, proč tu jsem a co mám dělat, abych byl šťastný a užitečný. Máme-li působit přirozeně, nenásilně a empaticky, jediná možnost je čerpat sílu shůry a setrávat na modlitbách, protože „úspěch“ v tomto jediném předmětu nezáleží pouze na nás, ale především na Boží milosti! Ona zejména tajemným způsobem otevírá cesty, po nichž bychom nikdy jen ze své vůle nemohli kráčet.

Budme vděční za tu jedinečnou pomoc a oporu, která se v jiných předmětech jen tak nenajde. Až budeme chtít od všeho utéci, s o to větším úsilím se modleme, děkujeme a prosíme a očekávejme Boží odpověď.

V každém případě udělejme vše pro to, abychom měli čisté svědomí, že jsme jenom o překážkách neslyšeli, ale sami se s nimi poprali, a důvěřujeme, že se k nám Pán po čase přizná. Myslíš si, že to nezvládneš? Jestliže tě Bůh povolává ke službě, potom ti dá i sílu zvládnout nepřekonatelné!

• Jaroslava Pokorná, farářka v Bruntále

Pokud milujeme svoji církev, toužíme po jejím růstu a máme starost o to, jakým způsobem přiblížit evangelium právě těm, kteří v lavicích našich sborů a modliteben nejvíce chybí. Neexistuje jednoduchý návod, jak předat to, co má pro dobrého křesťana největší hodnotu – lásku k Ježíši Kristu, víru, že Bůh skrze něj zachránil člověka pro věčný život v Království nebeském a naději, že tato radostná zvěst se týká také mne.

Neexistuje totiž jednoduchý, ale ani složitý účinný návod, neboť to, co je důležité, spočívá v lásce, jež přichází jako dar od nebeského Otce, který si smíme vyprosít, a proto recept, návod nebo předpis na předávání evangelia z vlastních sil a vlastní moudrosti není účinný. Pokud my sami jsme byli obdarováni vírou, láskou a nadějí, toužíme, abychom uměli toto obdarování využít ke svědectví při každém setkání s druhým člověkem. Pokud tak nečiníme, máme pocit, že naše křesťanství není silné a smysluplné. Avšak, jedná-li se o rodinné příslušníky,

především naše děti, vnoučata a často i pravnoučata, jako bychom ztráceli odvalu, a o Pánu Ježíši a o věcech víry a vztahu k nebeskému Otci se stydíme hovořit.

Pokud jsou děti malé, můžeme formou pohádek, her, jednoduchých a hlavně kraťouchových modlitbiček děti učit vděčnosti, úctě a lásce ke všemu a všem, k lidem, přírodě i zvířátkům. Z vlastní zkušenosti vím, že dítě je často citlivější a vnímá věci víry s větší samozřejmostí než lidé dospělí, ale podmínkou dobře zasetého semínka víry je, nikdy děti nevést nátlakem, přikazovat „Ty musíš!“, nevyhrožovat trestem a modlitby nebo výuku neprodlužovat tak, že se stane nudnou a vynucenou záležitostí. Jakmile dar, který nám byl předán z lásky, začneme vnučovat, uděláme z daru něco, co ztrácí kouzlo obdarování, a proměňujeme touhu po vědění na břemeno, které děti nerady přijímají.

V rodinách toužíme po dobrých vztazích, ohleduplnosti, porozumění, ale většinou tomu tak nebývá. Právě těm nejbližším často nejvíce ubližujeme, protože se neumíme, respektive nemůžeme přetvařovat, vzájemně své nedostatky a chyby známe, a proto nemáme ani touhu ukazovat tu lepší tvář a přístupujeme ke svým blízkým často bezohledně. Rodiče k dětem jako ke svému majetku; domníváme se, že smíme dítěti vnučovat svůj vlastní pohled na život, anebo naopak se výchovou nezatažujeme, protože, jak rádi říkáme, v tomto uspěchaném světě nemáme na nic čas.

Největším недостатkem našich rodin je, že se společně nemodlíme. Proč? Vždyť bychom tím odstranili mnoho zla, nedorozumění, často i nenávisť, a naopak přinesli do vzájemných vztahů lásku a vše, co z ní vychází. Stydíme se! Bojíme se odmítnutí, výsměchu, a navíc většinou jsme k tomuto daru od Boha své děti nevedli. Kolik manželství by bylo zachráněno, kdyby se dokázali manželé vzájemně vzít za ruce a sklonili by nejen své hlavy, ale i své často sobecké EGO k modlitbě. Jak by mohla CČSH více oslovit děti a mládež? Jeden z neúčinnějších způsobů je vždy začít u sebe a své rodiny. Dostali jsme od nebeského Otce dar, tak proč ho nevyužíváme? Modleme se společně se svými blízkými! Překonejme stud, že to snad nebudeme umět, že se zesměšníme, že budeme odmítnuti. Pán Bůh ví, co potřebujeme, on nemusí poslouchat dlouhé litanie. Někdy stačí dvě, tři prosté věty, které mohou přinést velké pozhřebání a onu radostnou zvěst, jež tolik pomáhá a přináší pravou radost ze života.

• **Lada Kocourková, farářka v Semilech**

Těžká otázka; čím jsem starší, tím méně se odvažuji dávat jakékoliv recepty na cokoli a ty zaručené si už vůbec dát netroufám, protože neexistují.

Bylo by ale příliš snadné odpovědět jedním slůvkem „nevím“ a nechat to být.

Domnívám se, že naším prvořadým cílem by zde mělo být nikoliv prvoplánově přivádět děti a mládež do církve, ale přivádět je k živému vztahu k Pánu Bohu a k Ježíši Kristu. Role církve je zde ovšem nezastupitelná, děti a mladí lidé by měli v jejím spo-

lečenství nalézt svůj duchovní domov. Mělo by jim tam být dobře, měli by se v našich sborech cítit vítáni, a nikoliv jenom trpěni, či dokonce odmítáni. To ovšem znamená učit se vzájemné toleranci, a děti jistě učit, jak se chovat ve svátostném prostoru kostela. Hledat také nové formy bohoslužebného života a sborového života vůbec. Například Farského liturgie je krásná, ale ptejte se, nakolik je oslovující pro dnešní mladé lidi? Navíc dle mého se její краса projevuje především v naplněném sboru, kde lidé s chutí a rádi zpívají, jenže naše shromáždění se dnes odehrávají v daleko komornějším duchu. Jde také o to mluvit k mladým jejich řeči a víru jim „zpřítomňovat“. Třeba biblické příběhy vyprávět nikoliv jako nějakou dávnou historii, ale jako slovo, které je pro nás i pro ně velice aktuální, právě tady

a teď. S tím pak souvisí, co v oslovování dětí a mladých lidí považují za nejdůležitější. Je to naše osobní svědectví života z víry a ve víře, náš osobní důvěryplný vztah k Ježíši Kristu. K němu pak patří pravdivost a především láska – skutečně žitá láska k Bohu a k lidem. Jsem přesvědčena, že budeme-li k sobě navzájem a k dětem přistupovat s láskou a porozuměním, budeme jim právě tak těmi nejlepšími zvěstovateli lásky Boží v Kristu a bude to také ta nejlepší pozvánka do společenství církve. Dalo by se napsat ještě mnohé, ale už jen jedině: I kdybychom se přetrhli, sami to nezvládneme. Vždy potřebujeme Boží přispění, požehnání. Je tedy důležité prosit Boha o pomoc a přitom vytrvat ve svém úsilí, nevzdávat to. Třeba nevidíme hned výsledky, ale bude-li Pán Bůh chtít, tak se jistě k naší práci přizná.

Vánoce v Ostravě–Svinově

- 24. prosince od 22 hodin: „Půlnoční“ bohoslužba
- 25. prosince: bohoslužba od 10:15 hodin
- 26. prosince - bohoslužba od 10:15 hodin
- 28. prosince - bohoslužba od 10:15 hodin
- 4. ledna 2015 – bohoslužba od 10:15 hodin (Požehnání do nového roku 2015)
- 11. ledna 2015 – bohoslužba od 10:15 hodin (Křest Páně)

Vánoce v Ostravě–Polance

- 24. prosince od 20:15 hodin: „Půlnoční“ bohoslužba
- 25. prosince: bohoslužba od 8:45 hodin
- 26. prosince: bohoslužba od 8:45 hodin
- 28. prosince: bohoslužba od 8:45 hodin
- 4. ledna 2015 – bohoslužba od 8:45 hodin (Požehnání do nového roku 2015)
- 11. ledna 2015 – bohoslužba od 8:45 hodin (Křest Páně) Tomáš Chytil

Setkání na Lipové v Brně

Srdečně zveme na neformální předvánoční setkání přátel Sýrie a Syřanů žijících u nás, které se bude konat v pátek 19. prosince od 18 hodin v Brně, v Duchovním a vzdělávacím středisku Zahrada (Lipová 26). Záměrem večera je přátelské setkání, nahlédnutí do jiné kultury a tradic a vyjádření solidarity i naděje pro Sýrii. Zazní slovo o bohaté historii a (bývalých) krásách Sýrie, jako i svědectví lidí, kteří uprchli před občanskou válkou ze Sýrie. Součástí programu je výstava fotek ze Sýrie a ochutnávka výborné syrské kuchyně. Akce se koná pod záštitou brněnského biskupa Církve československé husitské Juraje J. Dovaly. Silvia Kamanová

Pozvání do Podbořan

V Husově sboru v Podbořanech (kostel Božího Spasitele, Husova 37) se 27. prosince od 10 hodin koná vánoční bohoslužba. Na Štědrý den od 14 do 17 hodin bude možné odnést si z kostela domů betlémské světlo. red

Koncerty u sv. Mikuláše

- **22. 12. - 19 hodin**
Bach, Vivaldi, Mozart, Gounod
Consortium Pragense Orchestra
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
- **23. 12. - 19 hodin**
Bach, Vivaldi, Mozart, Gounod
Consortium Pragense Orchestra
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
- **26. 12. - 19 hodin**
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat - barokní housle
- **27. 12. - 19 hodin**
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat - barokní housle
- **28. 12. - 19 hodin**
Schubert, Gounod, Mozart,
Světové vánoční koledy
a lidové písně
Cancioneta Praga
L. Jindřich - dirigent,
L. Navrátilová - klavír

Týdeník Církve československé husitské. *Iydává:* Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6. *Vedoucí redaktorka:* ThDr. Klára Břeňová, *redaktoři:* PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, *grafik.* Šéfredaktorka *Cesty:* Mgr. Jana Krajčířková.
Tel. redakce: 220 398 107; *e-mail:* cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna. *Distribuce a reklamace:* A.L.L. production s. r. o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, tel. 234 092 866, *e-mail:* martina.machackova@predplatne.cz.
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.
Predplatné: F. Brynych, tel.: 220 398 117, *e-mail:* frantisek.brynych@ccsh.cz

Dar pro bližního je darem Kristu

a největší radost, pokoj a milost se dostane tomu, kdo obdarovává...

Duchovní obroda národa - Evropské setkání mladých Taizé - v Praze 29. 12. 2014 - 2. 1. 2015

Na konci tohoto roku přijedou desetitisíce mladých lidí ze všech evropských zemí i dalších světadílů do Prahy a zúčastní se zde setkání mladých. Komunita Taizé toto setkání připravuje na pozvání Ekumenické rady církví zastoupených v Praze, ve spolupráci s různými místními křesťanskými společenstvími i s dalšími obyvateli Prahy a jejích okolí v okruhu 100 km... Také my ve Voticích jsme po společné domluvě nabídli střechu nad hlavou mladým poutníkům, a tak by koncem roku k nám měla dorazit 50 členná skupina, kterou si chceme rozdělit na přespávání (10 do Ouběnic na římskokatolickou faru, 10 k paní Janě Koláčné, 10 pravděpodobně do skautské klubovny a 20 do Husova sboru). Měli by přijet autobusem večer 29. 12. Následující dva dny jsou plánovány společné ranní modlitby v hostitelském společenství - o to se podělíme s p. Piotrem Henrykem Adamczykem - a budeme na plakátcích na našich kostelích informovat, kde to který den přesně bude a také, jaký bude program - diskuse, výlet, zpěvy, apod.

Poté odjedou do Prahy na letňanské výstaviště, kde poobědvají a odpoledne pro ně bude připraven program hlavními koordinátory evropského setkání, workshopy s biblickou a duchovní tematikou, o sociální angažovanosti Evropy, hudba, umění, dějiny Prahy ap., také společné modlitby a kánovní zpěvy v mnoha jazycích v chrámech v centru našeho hlavního města.

Také veřejnost Prahy a jejího okolí bez ohledu na věk se může zúčastnit všech částí programu, aniž by potřebovali vstupenku nebo se museli předem registrovat a hlásit (Registrace předem platí pouze pro mladé z jiných regionů...).

Takovýto počín u nás proběhl už jednou - před 25 lety, kdy je církev a Václav Havel poprvé pozvali, aby společnými modlitbami a setkáním připravili duchovní půdu pro nové a první krůčky naší osvobozené společnosti od komunistické poroby.

Nyní se skuteční další setkání tohoto druhu, kdy již vyrostla nová generace, kdy již opadla módní vlna východních a neopohanských hnutí a nauk, které hbitě pronikly mezi náš lid, duchovně vyprahlý jako Sahara... jenž bez uvážení všechno zkoušel - což bylo v podstatě výborné, poněvadž zjistil, že v naší půdě se dlouhodobě daří tradičním „plodinám“ víry, zděděné po našich předcích.

Mladí nebudou pouze řečnit o tom, jak by věci měly být, ale budou s námi 5 dní žít a díky nabízené pohos-

tinnosti budou mít jedinečnou příležitost objevovat, že vztahy mezi lidmi jsou silnější než napětí, ať už stará nebo nová... A sdílený život může vyústit v mír... protože vzájemné porozumění mezi národy nepotřebuje ani tak nějaké velkolepé akce, jako spíše každodenní sdílení všedního života.

Večer se výstavní haly v Letňanech promění v místa modlitby: Desetitisíce lidí sedí na zemi. Začne tichá píseň, v několika různých jazycích se přečte pár veršů z Bible a následuje dlouhá chvíle TICHÁ, kdy všichni setrvávají v rozjímání a kontemplaci. Jednoduchost použitých gest a slov otvírá prostor svobodě, ve které můžeme zažívat vnitřní mír a pokoj. Protože v srdci každého člověka, tam, kde jsme nejvíce sami sebou, na nás čeká Bůh.

Evropské setkání není nějaká konference, lidé, kteří přijedou, nepatří k nějaké politické ideologii či hnutí, nejde o žádný finanční zájem. Pocházejí z různých církví a tradic. Někteří z nich říkají, že v Bohu nevěří... Aby sem mohli přijet, musí překonat zeměpisné i lidské hranice. Přijedou, aby zahlédli a pocítili znamení NADĚJE obnovy srdce Evropy.

Proto je důležité, abychom před tímto setkáním začali společně hledat takováto znamení pokoje a míru ve svém okolí a zkoumali svá vlastní srdce: Zveme veřejnost ke společným modlitbám - vždy ráno v 8.30 v chrámech a kostelích Votic - sv. Václav, sv. František - klášterní kostel a Husův sbor CČSH.

Prosíme také o vaši štědrost z vánočních stolů, přineste nám do Husova sboru trochu cukroví a jiných potravin a nápojů - které by se hodily použít na snídaně pro

mladé poutníky. Také 1. ledna bychom pro ně měli uspořádat společný oběd - tak vás, votičtí, a ostatní z okolí prosím o spolupráci a nápady...

Jak na Nový rok, tak po celý rok - kéž dokážeme toto naše staré lidové pořekadlo naplnit pravdou a činem!!! Kéž nám Hospodin v tomto mládežovém setkání žehná a pomáhá nám.

Předem děkujeme za vaše dary lásky, pomoc a také vaše modlitby za ochranu našeho města a okolí. A zdárné zvládnutí evropského setkání mladých ať přinese zamýšlenou obrodu a radost pro nás všechny.

Pokoj, dobro a mírné srdce nám všem přeji a těším se na viděnou v adventní a vánoční době!

Za přípravou skupinku ve Voticích

Kamila Magdalena Čadová,

duchovní Církve československé husitské,
e-mail:kamcadova@seznam.cz - pro případ dotazů, vzkazů, nabídky pomoci a účasti veřejnosti - věřících či nikoliv - protože Milost ke každému přichází jinak - podle míry připravenosti

